

ולהאמין בה' ובמשה עבדו שהם הצדיקי אמת
שבכל דור וכו'.

וכמה מעלות טובות למקום עלינו וכו', אלו
פינו מלא שירה וכו', כי עקר גלות הנפש
הוא העצבות כמובן בהתורה הזאת, וכל מה
שהעצבות מתגבר יותר מתגברין יותר התאוות
בפרט שגוען התאוה הכללית, וכן חוזר חלילה
חס ושלום ומצרך לזה תאות ממון וטרדת
הפרנסה בחינת בעצבון תאכלנה, עד שפמעט
תצא נפשו חס ושלום. לולא ה' עזרתה לנו
שפמאיר עלינו מרחוק בכח הצדיקי אמת
לשמח נפשתינו על פי דרכי העצות העמקות
של הצדיקי אמת.⁴

ביטול הקליפות

"בהכרח לכל הרוצה לגשת אל הקדוש צריך
שתהיה הירידה קדם העליה שגיהו בחינת
כל מה שעובר על כל אדם מקטן ועד גדול,
כי אפלו הקטנים במעלה מאד ואפלו קטנים
ועצרים, כל מה שעובר עליהם שדעתם ומוחם
קטן בבחינת מחיו דקטנות ומתגברים עליהם
כל התאוות ומעשה נערוות, שהם בחינת
הקלפה הקודמת לפרי שעובר על כל אדם
שבעולם, ומשם כל הירידות שקדם העליות
של כל אדם. וכל מה שחותרין ורוצים לעלות
איזה עליה אל הקדושה, מתגברין היכלי
התמורות מאד בתאוות והרהורים ובלבולים
וסברות הפוכות וכו', וצריכין יגיעה גדולה
והתקרבות לצדיקים עד שיזפה לברר הקדושה
משם ולעלות משם בשלום.

והעקר על ידי עשיית המצוות בשמחה גדולה."

ככל שהאדם מתחזק בכך שעבודתו תהיה
מתוך שמחה - כך הוא זוכה להכניע ולבטל את
הקליפות ולצאת מהיכלי התמורות המבלבלים
את האדם בכניסתו לעבודת ה'. וכפי זה הוא
מוציא את עצמו מעצבות וחושך גלותו הפרטית
ומתחבר לשמחת הגאולה העתידה לבוא!!!

"לעתיד תגדל השמחה והקדושה כל כך,
עד שהקליפות יחזירו מעצמם כל הניצוצות
הקדושים שביניהם והם יתבטלו לגמרי. אך
גם עכשיו יכולין להמשיך בחינה זו כל-אחד
כפי קדושת עבודתו, והעיקר על-ידי עשיית
המצוות בשמחה, שעל-ידי-זה עולין ניצוצות
הקדושות מאליהם מבין הקליפות והם כלין
ואובדין, רק שאינם כלין ואובדין כל הקליפות
לגמרי ממש, כי זה יהיה רק לעתיד. ועכשיו
נמשך גם-כן בחינת ביטול הקליפות כפי
בחינת בירור ועליית הניצוצות הקדושות
שנמשך בכל פעם, כמו-כן הקליפות כלין
והולכין."⁵

1. תהלים ד'. 2. ליקו"ת כ"ד. 3. תפארת יהונתן דברים
י"א, י"ג. 4. ליקוטי הלכות או"ח - ברכת הודאה ו.
5. פרפראות לחכמה.

השכינה הקדושה משתתפת בצערך של ישראל
- "בכל צרתם לו צר" ועיקר צערה, כשהעצבות
מתגברת על ליבותיהם הטהורות של ישראל,
וגורמת להם ליפול ולהשתקע בגלות ח"ו, וליפול
לתאוות ולצרות!! כי על-ידי העצבות נעוררים
על האדם דינים רח"ל, וגם מחמת העצבות
מתעורר אצל האדם מרירות התאוות חלילה.

על-ידי שהאדם מעורר את עצמו לעשות מצוות
ה' בשמחה. על-ידי-זה הוא גורם נחת-רוח
לשכינה, ומוציאה מגלותה. ועל-ידי ריבוי
השמחה נזכה לצאת מהגלות לגמרי, עד
יתקיים: "כי בשמחה תצאו".

"על ידי העצבות על ידי זה המוח והשכל
מבלבל,

ועקר הבלבול הוא שומבלבלין הדעת וממירין
ומהפכין הכל בבחינת היום ואמר לו עשה כך
והיום ואמר לו עשה כך עד וכו', שהכל על ידי
סברות שקר ותמורות ועל זה נתיסד בכמה
תפלות ונדוים מקדמונים לומר 'את אשר
החמרת הקלתי ואשר הקלת החמרתי את
אשר אסרת הפרתי ואשר הפרתי אסרתי' וכן
הרבה, כי גם החמרות שלהם מזיקין הרבה
וכן המצוות שלהם, כי על פי רב מתלבש הבעל
דבר במצוות... אך אפלו יראה טובה דרך הבעל
דבר להמיר ולהחליף שהוא מה שדרכו להביא
את האדם לידי מרה שחורה ועצבות מחמת
יראה זאת עד שמרחיקהו מה' יתברך על ידי
זה, כידוע נגע הזה בכמה בני אדם,

כי אפלו יראת הענש וכל היראות הטובות
צריכין לקבל רק לטובה ולא לרעה בבחינת
יראת ה' לחיים, להתקרב לה' יתברך על ידי
היראה מפל מקום שהוא ולא להתרחק ח"ו,
שדיקא על ידי יראת הענש יבוא לשמחה
בבחינת וגיילו ברעדה, שדיקא על ידי היראה
והרעדה מענשים הגדולים רח"ל, על ידי זה
דיקא יבוא לשמחה על שהוא על כל פנים
בכלל ישראל ומקרב לצדיקים שעל ידי זה
ינצל מאלפים ורבות ענשים. וגם אם יבטח
בכח הצדיקים ויתחזק בשמחה, על ידי זה
בנדאי יהיה אחריתו טוב ויתהפך הכל לטובה
בבחינת עוונות נתהפכין לכיות, עד שימשיך
שמחה על עצמו ועשה המצוות בשמחה שעל
ידי זה דיקא יעלה מהיכלי התמורות וכו'."⁴

להודות ולהלל

"על פן צריכין להרגיל את עצמו מאד בכל
יום ובכל עת להודות ולהלל לה' יתברך על
כל הטובות אשר גמל עמנו, ואפלו בתקף צרת
הנפש רחמנא לצלן אפלו פשינד ונתרחק
כמו שנתרחק ואידך שהוא, יהפך הכל לששון
ולשמחה, על שאף על פי כן זוכין לומר קריאת
שמע וליחד שמו יתברך פעמים בכל יום

>>>> בעולם, עד שפמה
נסתרות נעשו נגלות, ועל ידי
זה נתחזקה האמונה ביותר
ויותר."

ד. עכשו צריכין לכתב הכל,
כי כל ההשגות והחדושים
שמחודשים כל ישראל
הכשרים, לחזק את האמונה,
כי עכשו יש לנו יכלת לזה
על ידי הצדיקים הגדולים
שקדמונו שעשו תקונים כאלה
שנוכל להמשיך בחינת תורה
שבעל פה בחינת סודות התורה
לתוך בחינת הכתב. (ג - כא)

"השם יתברך עשה עמנו חסד
גדול שנתגלה מלאכת הדפוס
בעולם שעל ידי זה נתברין
הספרים הקדושים."

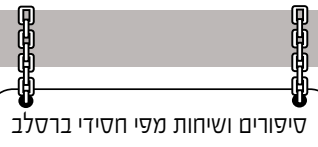
ה. הדפסת ספרים קדושים של
התורה הקדושה שנתפשטה
עכשו ביותר הוא דבר גדול
(והוא התקרבות משיח). (ג - כא)

"כל הספרים ההולכים
בדרכי התורה הקדושה
בדרך אבותינו, בדרך האמונה
הקדושה בנדאי מצוה גדולה
להדפיסם, להרבות ספרים
כחול הים, כי כל ספר שמדבר
מענייני תורה הן בדרך הפשוט,
או דרוש, או רמז, או סוד,
או פרוש, או באור, או ספרי
פוסקים ושאלות ותשובות,
או ספרי מוסר ואגדות וכיוצא
בהם, כלם נכוחים למבין
וכלם צריכים להעולם, כלם
אהובים, כלם קדושים, כי
כלם מדברים מרצונו יתברך
הנעלם בהתורה והמצוות...
כמו שרואין בחוש שיש בני
אדם שיש להם חיות מספר
זה, ויש בני אדם שמחיה
אותם ספר אחר, וגם באדם
אחד בעצמו יש שנויים בין
הזמן לפעמים מתעורר להשם
יתברך על ידי דבר זה שבספר
זה, ולפעמים אינו יכול
להתעורר כי אם על ידי דברי
תורה ומוסר שבספר אחר."

ו. מי שנפשו חשקה בתורה
ומבלה זמיו עליה כראוי כי
לכך נוצר יש פנאי בימי האדם
אשר הוא חי על פני האדמה
לעין ולהביט בספרים הרבה
מאד. (ג - כא)

ותזכנו שנעשה כל המצות בשמחה גדולה ועצומה מאד. כאשר ראוי
לשמח ולשוש ולגיל בד' ה' אלקינו. בכל עת שאנו זוכים לקים ולעשות
איזה מצוה, אשר כל מצוה ומצוה היא אחדותך, ואנו זוכים להתדבק בד'ך
ולהכלל בד' ה' אלקינו על ידי עשיית כל מצוה ומצוה. מה רב טובך אשר
עשית עמי אשר זכיתני להיות מזרע ישראל ולא עשני גוי. ואתה מקים
מעפר דל, מאשפות תרים אביון כמוני. ואתה מזכה אותי בכל יום ובכל
עת לעשות מצות היקרות והחביבות. (ליקוטי תפילות כ"ד)

לעשות
תורות
תפילות

סיפורים ושיחות מפי חסידי ברסלב

המשך - סדר תולדות הרב ר' נחמן מברסלב ז"ל (מאמר גליון העברי - תרמ"ט)

ומפלגות הר"ן יפרד והיה לדי ראשים :

(א) יש שחולקים על הר"ן בעצמו, ולא על תלמידיו ואנשיו.

(ב) שאינם חולקים על הר"ן, רק על תלמידיו ואנשיו.

(ג) שאינם חולקים על הר"ן ותלמידיו, רק על האנשים הנקראים על שמו הם חולקים.

(ד) שאינם חולקים על הר"ן ותלמידיו ואנשיו כלל, רק על האנשים המתקרבים אליהם מחדש הם חולקים.

ובכל סוגי המופלגה, רבו השינויים בין אדם לחבירו. כמו שפירש רש"י על פסוק "וירדו אחי יוסף עשרה" וכו'. וכן ישתנה המחלוקת לפי המקום, כי יש לערך ד' ה' עיירות שעשה מופלגות הר"ן בהם פרי, וכפי הריחוק מאלו המקומות כן ישתנה המופלגה. ובכל דור יתחדש המופלגה כפי אשר נדמה לאיזה אדם גדול או קטן מגיד למטרתו הן מספרי מוהר"ן והן מאנשיו.

ועיקר המופלגה בחר הר"ן למטרתו כאומר בליקו"מ סי' ו': "מי שרוצה לזכות לתשובה, שישמע בזיונו ידום וישתוק".

ובסי' פ"ח וק"י ע"פ המכסה שמים בעבים וכו' "התיקון שנעשה ע"י המחלוקת שעל הצדיק וכו'".

ובסי' קל"ב ד"ה כשבא נשמת קדושה בעולם וכו'.

ובסי' קס"א ד"ה המחלוקת מגביה ומרים את האדם.

ובסי' קפ"א ע"פ 'אתם נצבים' כמוש"כ רש"י "וכל הרעות שדוברים על הצדיק ואנשיו הם טובות גדולות להם".

ובסי' ר"ח ע"פ צופה רשע לצדיק.

ובסי' ר"ס ד"ה השם הוא הנפש, ואבידת השם וכו' מסי"נ וכו'.

ובסי' רכ"ח ד"ה "כשהקב"ה מסתכל בנשמה שתוכל להחזיר בני"א בתשובה אזי הוא ית' בעצמו כביכול מבקש ורואה שיהיה מחלוקת עליו כי אין מקבלים גרים לימות המשיח

וכו' ע"ש מ"ש ע"פ וישב יעקב והוא ע"פ מדרש רבה וכו'.

גם מספרים שהר"ן אמר לאנשיו, שע"י המפלגה שעלינו עשיתי לכם טובה גדולה, שאפילו שתתפללו בכוונה גדולה בביטול כל הרגשות, לא יפארו בני אדם אתכם עבור זה על ידי המופלגה, ותנצלו מגיאות.

מכל זה נראה שבחירת הר"ן היה בהמופלגה, ושייך גם לפעולתו שעשה שיהיה לו קיום לעד. והגם שבזה הענין לא שלל זולתו כמבואר. (בליקו"ת סי' ז' כי מרחמם ינהגם ובסי' ס"ח, ע"ש) ש"כ אחד מישראל מחיוב שישאר דעתו בזה העולם ע"י בן ותלמיד לנצח וכו'".

אך כפי המבואר מספריו, ונשמע מאנשיו, בזה ירה למטרה, כי כל דבר שבקדושה אשר יעלה לכבוד ולתפארת בעיני כל, יגרע מעושהו הכוונה לשמים. לזה חרד הר"ן מאוד פן יקרה לפעולתו כאשר קרה לפעולתו של ראשונים, וחשב מחשבות, ושך דרכו בסירי פלג אשר גירה בעצמו ובאנשיו.

גם תלמידו הר"ר נתן אמר על המופלגה שנעשה בימיו, שהיה בשביל שיתרחקו אלו האנשים שנתקרבו שלא לשם שמים.

גם הוא מוכיח ומברר לאנשיו במכתביו, ובפרט בימי המופלגה שנת תקצ"ה - תקצ"ח, שלא יחדוהו שעיסוק עימם בשביל כבוד וכו'. כי אדרבא עיקר הרדיפות והבזיונות וכו' על-ידו זה ממתנגדיו. וכן כותב הר"ן באיזה מכתב המובא. (בחי"מ נסיעותיו לנאוריתש סי' י"ד)

ובסוף שנת תקס"ב נכנס הר"ן לברסלב, ושם נתקרב אליו תלמידו הר"ר נתן ז"ל שהיה חתן הגאון הצדיק הר"ר דוד צבי שהיה אב"ד במאהליב ובקרעמיניץ ובשאגריגראד והסביבות. והר"ר נתן היה גאון גדול בתורה, גם בקי בשאר חכמות כמובא. (בחי"מ מעלת המתקרבים אליו סי' מ"ט)

וחבריו בני גילו בימי חרפו היה, הגאון ר' ראובן מאדעסי, והגאון ר' ישעיה מיאסי. ועיין בספר ימי מוהר"ן איך מקודם אחז בדעת הלומדים והחולקים על החסידים, ואחר כך נטה דעתו עם החסידים.

וחותנו הר"ר דוד צבי, כשהיה צריך לנסוע לעיר

המרוץ -- הוא חלקם של רוב האנשים ביקום. קמים בבוקר, קדימה, איך ממשיכים לקדם את האג'נדה (התכנית)? מהי הדרך בה אצליח לשווק את עצמי טוב יותר?

בראש ובראשונה כסף... ולא סתם כסף, אלא מזומנים רבים ככל האפשר. ברם, כסף לא "בא ברגל", וצריך בשבילו עבודה רבה ללא סייג, במסירות-נפש של ממש. לכן יאללה, לעבודה. בבוקר קמים השכם השכם, אחרי שביליה בקושי הספיקו להביא קצת מנוחה לגוף הרצוף, אבל מה לא עושים בשביל קריירה?!

מאחורי המרוץ המרוצץ, מסתובב לו אדם כבוי, חשוך, חסר כל חיות. את האמונה הוא כבר איבד מזמן... איפה האמונה? וכי המפרנס מביצי כינים עד קרני ראמים אינו יכול להביא פרנסה בקלות, ב"סיבה קלה"? מדוע לרוץ בכזה טירוף אחרי החושך והחומריות של עולם עובר?!

אלא שכשהאדם נופל לטירוף של "תאוות סמון", אין בן-אדם, אין עם מי לדבר... החושך של תאוות הסמון קושרת אותו לסטרא אחרא רח"ל ולכן הוא כל הזמן רץ אחרי העבודה-זרה הנקראת 'כסף' באי-שפיות מוחלטת---

"המאמין חייו חיים" - הוא יודע ש'אין עוד מלבדו יתברך', והשפע והפרנסה הם רק מאיתו יתברך, הרחמן והמרחם על כל בריותיו ומפרנס ומחיה את כולם. - אמת, גם למאמין יש רגעים של התמודדות, רגעים של מחסור, אבל זה לא גורם לו לאבד את האמונה חלילה. אדרבא הוא מתקרב יותר לה', מתפלל יותר לה'. הוא יודע שממנו יתברך אי אפשר לברוח ולהתחבא. אבל אליו יתברך ודאי וודאי שצריך לברוח...

כשלא הולך לו, כשקשה לו בפרנסה, הוא דבר ראשון מתחזק באמונה, וגם עושה איזו שהיא השתדלות, אך לא מעבר לזה. הוא לא נופל לעבודה זרה של 'כוחי ועוצם ידי'. כי הרי השם יתברך יכול לצוות את הברכה אפי' במשהו קטן, בעבודה קלה.

ואם בורא עולם תכנן את חייו בצורה קצת אחרת? ואם מוביל אותו ה' בדרך קצת פחות נוחה, וכלכלת ביתו חורקת ואינה בשליטתו המלאה כביכול? הוא פשוט מרכין באהבה את ראשו מול אביו אוהבו ויודע שהכל, אבל ממש הכל, בשליטה מלאה לגמרי של יוצר-כל, שמתאים לו את צרכיו בדיוק מדוקדק, וכל שפע היורד מלמעלה הוא חסד חיים מאיתו יתברך.

והעיקר, הוא מפנים לתוך-תוכו את הידיעה הברורה שהשמחה והחיות לעולם לא יגיעו מהכסף!! אלא רק מדבקות בהשם וקיום המצוות!!!

אדם שנפל לזוהמת התאוות מתהלך לכל הפחות עם מצפון שנוקף נקיפות עזות. לפחות חש באיזה שהוא שלב תסכול ומצבו השפל. בפינה נסתרת בליבו הוא מייחל נואשות להיגאל מכבלי התאוות, ולפעמים הוא זועק במר ליבו ע-ד ט-ת-???

אבל זה המשוקע בתאוות סמון, מה רע? הכל מצוין... המצפון נקי להפליא. איפה כתוב שאסור "לעשות כסף"? - הוא יברר. אפילו אנחה קטנטנה לא תשתחרר ממנו... והוא הולך הלוך ושקוע עד למעלה מראש, והנורא מכל הוא - שהוא אינו מודע למחלתו הנוראה.

כשהאדם מתנתק מהמרוץ אחר הכסף, מתנתק מהמרידות של תאוות סמון המכלה את חייו האדם, ומתחיל להאמין שהפרנסה והשפע הם רק מאת ה'. - נהיה לו אור בפנים... הוא נהיה קשור לקדושה, קשור לאור ה'. הוא רגוע בדעתו, הוא מאריך ימים וחי את חייו בטוב ובאמונה.

"אין מילין לו לאדם בשעת פטירתו לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות אלא תורה ומעשים טובים בלבד."

גדולות להעולם, בפרט בענין היתר עגונות וכו'.
ורבו מאוד הסיפורים ממעלת לימודו ובחירותו הטובה מילדותו, גם אצל הרה"צ ר' לוי יצחק מבארדיטשוב היה חשוב מאוד, כמובא מעט מזה בספר. (חיי"מ מעלת המתקריבים אליו סיי מי"ג)
גם בספר קדושת לוי מהרב הנ"ל, יש שם העתקות מהרה"ר נתן הנ"ל שהיה מעתיק אצלו מאמריו הקדושים.

אחרת היה ממנה במקומו למופלא שבבית דין לחתנו הרה"ר נתן הנ"ל, והרה"ר דוד צבי רצה שישאר ר' נתן במקומו להנהיג הרבנות אחר הסתלקותו. אך הרה"ר נתן הנ"ל בחר בחסידות ומאס ברבנות, כמובא מזה. (בימי מוהר"ת ובחיי מוהר"ר)
ופעם אחת התווכח עימו הגאון ר' ראובן מאדעסי הנ"ל, מדוע אינו משים כל מגמתו רק בלימוד הנגלה, כי היה נצמח מזה טובות

על ידי אהבת השם יתברך נשמר הנפש מכל פגעים רעים.
(אהבה - ג)
"וְנִשְׁמַרְתֶּם מְאֹד לְנַפְשֵׁיכֶם לְאַהֲבָה אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם" - דורשים את הפסוק מהסוף להתחלה, ע"י 'לאהבה את ה' אלהיכם' תזכו להשמר מכל פגעים רעים שזה: 'ונשמרתם מאד לנפשתיכם'.
(יהושע כג - יא)

"יש"א' ברכה מאת ה' וצדקה מאלהי ישעו": והם [ראשי תיבות] ייראה ש'מירה א'הבה ואם זכה לקיימם יהיה א'י'ש' צדיק ישלם ה' פעלו בעוה"ז ובעוה"ב."
(כסא דוד - דרוש י"ח)

"עיקר אהבה שיאהב את עצמו גופו ונשמתו, צריך שיהא נמשכת מאהבת בוראו, כמו שאדם אוהב את כלי תשמישו ומקפיד עליהם שלא יטנפו ולא ישברו מפני שאוהב את עצמו ורוצה להשתמש בהם, כך יקפיד על גופו ונשמתו יותר ויותר שלא יטנפו ולא ישברו שהם כלי שרת לשרת בהם לפני האדון ה'. וזה יהיה כל כוונתו בשמירת גופו ונשמתו ויכלכל דבריו במשפט וה' יהיה בעזרו והיה אדירו."
(פלא יועץ - אהבת עצמו)

"בשבת יהיה לו אהבה שהיא בחינת רחמים, ואזי ממשיך שמירה לעצמו לששת ימי המעשה."
(תולדות אהרן - משפטים)

שובבי"ם ת"ת

תחילת התקנה של תעניות שובבי"ם ת"ת, לא היתה אלא לשנה מעוברת בלבד.
(התודעה - פרק שנים עשר)

עתה הנני נותן טעם למה בשנת העבור מהראוי לעשות תשובה ביותר משאר השנים. רבותינו ז"ל אמרו: 'שני המארת הגדלים', חמה ולבנה שוים נבראו היו משתמשים בכתר אחד, ואחר כך מחמת הקטרוג אמר לה הקדוש ברוך הוא לכי ומעטי את עצמך. והנה רבותינו ז"ל דברו בחמה ולבנה התחתונים הנראות לנו, אבל רומזים לחמה ולבנה העליונים וגבוה מעל גבוה, כמבאר לחכמי המקבלים.
עוד נודע ונתפרסם בספריהם, כי מכח ענין קטרוג הזה נמשך למטה קטרוג הקליפה, הוא היצר הרע הוא השטן היורד ומחטיא ועולה ומקטרג. ולעתיד יהיה 'אור הלבנה כאור החמה', ויתבטלו הקלפות, ויהיו כלם יודעים את ה' ולא יהיה יצר הרע. **ועתה אודיעך, אם לא היה ענין מעוט הירח, לא היה עולמים שום עיבור, כי בודאי אם היו משתמשים בכתר אחד היה סיבובם ומהלכם שוה. ועתה שנתפרדו, אז אין מהלכם וסיבובם שוה, וצריכין לעשות שבע עבורים במחזור, כדי להשוות שנות הלבנה, דהינו י"ב חדשי השנה, שיבוא בשוה לשנת החמה שהיא שס"ה יום, כדי שיבוא פסח בחדש האביב, וסוכות בשעתו בזמן האסיף. נמצאו העבורין שבאו מכח הקטרוג, הם גרמו שנתהו קטרוג שלמטה המביא לידי חטא, על כן בשנת העבור ראוי ביותר לתשובה.**
(השליה הקדוש - שמות)

אמרי חכמים

ר' לוי יצחק בנדר ז"ל היה מספר: אני עוד הכרתי אנשים עובדי ה' כאלה, שאי-אפשר לצייר ולהעלות על הדעת את עבודותיהם העצומות; בליל חורפי מקפיא רוס; 25- (מינוס) מעלות קור, בעת שהרכבות והטרומביינים לא היו יכולים לנוע, הבריות לא היו מסוגלים לצאת לעבודה וישבו בבית. ואילו האנשים הללו, שזכיתי להכיר כמה מהם, יצאו בלילה נורא כזה לשדות וליערות הקפואים, ושהו שם כל הלילה... האפשר לצייר זאת?! האם אין רואים כאן כוחות של תלמידי הבעש"ט?! הרי אי-אפשר היה להראות את הראש החוצה, והם מבלי לילה שלם בשדה פתוח... יהודי אחד בשם ר' נחמן קמינסקי עליו השלום, שהיה נדהם ונרעש מעבודותיהם של בני החבורה הקדושה, גמר פעם בדעתו: אני מוכרח לצאת ולראות מה עושים שם כל הלילה, הרי הקור בוער וצורב כאש, אי-אפשר להוציא את האף החוצה, ומה עושים הם שם? גמר ועשה, ויצא לעקוב אחר נהגיו של העובד הגדול ר' ברוך-געצ'יס. ר' נחמן הלה לבש פרוה טובה ונעליים חמות כראוי ויצא השדה. הוא נכנס לתוך מעבה היער המושלג והקפוא, הבחין בר' ברוך המתנפל מעינוי קור וכפור, וזורק עצמו לכל הצדדים, כדי שלא יהפוך לנציב קרח... וזועק להשם יתברך בקולי קולות, תוך כדי התנועעות מצד לצד, למעלה ולמטה לכל הצדדים... ר' נחמן עמד נדהם ונרעש מהמחזה.

לא שעה ולא שעתיים נהג כן, אלא לילה רוסני שלם!!! לילות שלימים היה יוצא את ביתו ומבלה ביערות, כאשר כל רגע הוא בסכנת חיים שלא יקפא מקור. ואילו הלה, ר' נחמן קמינסקי, שעקב אחר מעשיו של ר' ברוך ושב מעט אל עשתונותיו, לא היה מסוגל להבין מהיכן שואב הוא כוחות כאלו? שספק גדול אם בימי הבעש"ט נחשבו עבודות כאלו כעבודות שבשגרה.
(דיבורי אמונה)

תורה כ"ג
ציות צדק

על ידי התקרבות והתקשרות להצדיק האמת נצול מתאות-ממון